

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.82/2013/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. június hó 5. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

VÉGZÉST:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 14.B.82/2012/25. számú ítéletét *helybenhagyja*.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Székesfehérvári Törvényszék a 2012. december 7. napján kelt 14.B.82/2012/25. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 170.§ (1), (4) bekezdés I. fordulat).

Ezért őt 1 év, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így a vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésbe beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség viselésre tekintetében.

A vádlottat 2 rb. testi sértés büntettének kísérlete (Btk. 170.§ (1), (2) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette. Ezen rendelkezés elsőfokon jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője a nyilatkozattételre fenntartott három napon belül a cselekmény eltérő minősítése és a kiszabott büntetés enyhítése végett jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.133/2012/3. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének tanácsülésen történő helybenhagyását indítványozta azon bejelentéssel, hogy az esetleg tartandó nyilvános ülésen az ügyész nem kíván részt venni.

A vádlott meghatalmazott védője a 2013. március 18. napján kelt beadványában az ítélőtábla tájékoztatására nem kérte nyilvános ülés tartását, fellebbezése tanácsülésen történő elbírálását indítványozta.

Fellebbezése részletes indokolásában elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság elvetette a vádlott védekezését és ennek okát nem indokolta meg. Érvelése szerint nem lehet kizárni a vádlott azon védekezését, hogy nem szándékosan szúrta meg ittas öccsét arra figyelemmel, hogy a jelenlévő személyek megtagadták a vallomástételt, így vallomásukat a bíróság nem vehette figyelembe, az intézkedő rendőrök a szándékosság, illetve gondatlanság tárgyában nyilatkozni nem tudtak. Az igazságügyi orvosszakértő egyértelműen nem tudta kizárni, hogy a sérülések nem keletkezhettek a vádlott által elmondottak szerint, csak valószínűségének arányát tette kisebb mértékre, mint a szándékos elkövetést. A bizonyítás során nem sikerült beazonosítani az elkövetés eszközét sem. Mindezek miatt nem állapítható meg minden kétséget kizáróan, hogy a sérülést szándékosan okozta a vádlott, a kísérlet megállapításának pedig törvényi feltétele a szándékosság, a vádlott felmentését indítványozta.

Másodlagosan a vádlott büntetlen előélete, törvénytisztelő életmódja, a nyolc napon belüli tényleges sérülések, az alkoholizáló életmódot folytató, ittas sértett tevőleges közreható magatartása, az egyenes szándék hiánya és a nagymértékű időmúlás miatt az enyhítő szakasz, a kétszeres enyhítés alkalmazását, elsődlegesen közérdekű munka, vagy önálló büntetés alkalmazását, másodlagosan 1 évnél rövidebb, a törvényi minimumhoz közeli szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

Az ítélőtábla a Be. 360.§-ának (3) bekezdése szerinti tanácsülésen az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) és (2) bekezdése alapján bírálta felül.

Felülbírlata során az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a lehetséges és szükséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás során a perrendi szabályokat betartotta.

Törvényesen járt el, amikor a mentességi jogával élő, a vallomástételt megtagadó sértett¹ és a sértett² korábbi tanúvallomását nem vette figyelembe, a helyszínen intézkedő rendőrök vallomását pedig csak az általuk tapasztaltak tekintetében értékelte.

A vád tárgyává tett, 2011. szeptember 5. napján elkövetett cselekmény (III/1.) kapcsán a releváns bizonyítékokat feltárta, azokat okszerűen értékelte, mérlegelte és tényből tényre is helyesen következtetett.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapított tényállás (III/1. pont) lényegében megalapozott, mentes a Be. 351§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól. E tényállás csak annyiban szorul pontosításra, hogy az ítélet 5.

oldalának 5. bekezdését, mivel az a jogi minősítés indokolása körébe tartozik, az ítélet 10. oldala 5. bekezdéséhez emelte át.

Ezzel a pontosítással az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, következésképp ez a tényállás a Be. 354.§-ának (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság részletesen eleget tett indokolási kötelezettségének. Az értékelhető, figyelembe vehető bizonyítékokat iratszerűen ismertette, egyenként és összességében értékelte, a logika szabályainak ellent nem mondóan mérlegelte. Számot adott arról, hogy a vádlott védekezését miért vetette el és miért alapította a tényállást elsődlegesen a sértett sérüléseit rögzítő testszemle jegyzőkönyvére, az orvosi dokumentáció adataira és az igazságügyi orvosszakértői véleményre.

Kétségtelen, hogy az igazságügyi orvosszakértő csak valószínűségi alapon tudta csoportba sorolni a lefoglalt kések közül azokat, amelyek a sértett sérüléseinek okozására alkalmasak lehettek. Nem zárta ki, hogy a sérülések létrejöhetnek hegygel rendelkező eszközzel történő szúrás során. E körbe pedig beletartozik az a piros nyelű kés is, amely a vádlott vallomásában szerepel, így nem iratellenes annak megállapítása, hogy a szúrás ezzel a kb. 10 cm pengehosszúságú piros nyelű késsel történt. Az igazságügyi orvosszakértő véleményében bár nem zárta ki, de nem tartotta valószínűnek a szemén levő sérülés kaszáló jellegű mozdulattal okozását, metszett jellegét, a sebzés - véleménye szerint - nagy valószínűséggel közepes erejű szúrás eredménye.

Mindezekre tekintettel az irányadó tényállás alapján megalapozottan vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és nem tévedett akkor sem, amikor a cselekményt a Btk. 170.§ (1) és (4) bekezdés I. fordulata szerinti testi sértés büntette kísérletének minősítette.

A védői fellebbezés a vádlott védekezésének elfogadását, a bizonyítékok mérlegelését támadja, ami a tényállás megalapozottsága folytán a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

Egyetértett az ítélőtábla az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel a sértett sérülésének keletkezési mechanizmusát a vádlott védekezése szerinti megállapítását szorgalmazó védői érveléssel szemben, ami átvezet a vádlott tudattartalmának elkövetéskori vizsgálatához.

Az elsőfokú bíróság az előzmények, az elkövetés eszköze, az alkalmazott közepes erejű szúrás, a sérülés helye alapján meggyőző érveléssel megalapozottan vont következtetést arra, hogy a vádlott nem gondatlanul cselekedett, hanem eshetőleg szándékkal azért, hogy testvérének sérülést okozva, tudata átfogta a nyolc napon túl gyógyuló, maradandó fogyatékossgot, szemsérülést eredményező sérülés kialakulásának reális veszélyét és ebbe belenyugodva követte el cselekményét.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel.

Az ítélőtábla további enyhítőként értékelte az eshetőleges szándékot. Ugyanakkor a védő által szorgalmazott nagymértékű tevőleges közreható magatartást a tényállásban megállapítottak alapján nem értékelhette enyhítőként a másodfokú bíróság a vádlott javára.

Az elsőfokú bíróság a vádlott terhére szóló helyesen megállapított súlyosító körülmények mellett kellő mértékben vette figyelembe a vádlott büntetlen előéletét, az időmúlást, ami jelentősnek vagy nagymértékűnek nem tekinthető, valamint a cselekmény kísérleti szakban maradását, amikor a vádlottat 1 év, a végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte. Ez a büntetés eltúlzottan súlyos büntetésnek nem tekinthető, egy további enyhítő körülmény a meglévők mellett nem indokolja más büntetési nem, nevezetesen közérdekű munka vagy 1 évnél rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabását, mert az elkövetés körülményei, a kellő visszatartás, a megelőzés érdekében az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés arányos és megfelelő büntetés.

Az elsőfokú bíróságnak a járulékos kérdések tekintetében hozott rendelkezései törvényesek

Ezért az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2013. év június hó 5. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

. Halász Irén sk.

bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 14.B.82/2012/25. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.82/2013/6. számú végzése folytán 2013. év június hó 5. napján jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2013. év június hó 5. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő